

Дерби направилъ прѣдъ една депутация, на 14-й юлий.

«Той нито най-малко не се съмнѣвалъ, че много жестокости, и звѣрски жестокости, били извършени отъ *нередовни* ти войски на двѣтъ страни Това било не едно сретание на вълци въ овце, а сблъскване на *диви* племена, които се биятъ съ особена свирепостъ».*

Това обявление е тѣжка обида, необмислено нанесена на българския народъ, и тоя, който е употребилъ тия изражения, длъженъ е да се откаже отъ тѣхъ.

Послѣ, на 17-й юлий, М-ръ Бакстеръ възобнови запитванията. Между това правителството, както видѣхме, бѣше се послужило съ телеграфътъ, и бѣше се распоредило на 15-й да се направи нарочно и сериозно изслѣдование отъ Цариградъ. Съ работата вече не можеше да се играе. Първий министръ обнародва едно дълго извѣстие, което занимава въ Times двѣ колони. Под-голѣмата честъ отъ него съставлява извлечение отъ официални рапорти, които сега се намиратъ прѣдъ очити на публиката, и които нито най-малко не оправдаватъ доктрината за равномерното раздѣление на отговорността за неизбежните звѣрства и за оправдание то на турското правителство. Нъ министрътъ прибави и свои собствени съображения. Какво е тукъ удивително, че черкезити, когато «села та имъ се прѣдаватъ на огнь и домовете имъ на разорение», сами зиматъ работата въ свои ръцѣ и се стараеть да се заштитатъ отъ нападение? — «Случили са се къдѣ крайтъ на майй нѣкакви си сцени и събития, отъ които наши ти чувства — какви прѣкрасни чувства у господинъ първий министръ! — естествено се отвращавать.» «Ний непрѣстанно сме били въ съобщение съ турското правителство» — не шта да кажа, че сме го убѣждавали и сме му внушавали, «заштото *турско то правителство само е желало съ нетърпение, штото британский посланикъ непрѣстано да го ръководи съ свои ти свѣсти*». И при все това първий министръ е на мнѣние, че вина та равномерно се раздѣля между двѣтъ страни.

* Times, юлий 1.